

Oral History Kosovo

Intervjuerka: Kad si se ti udala, koliko si imala godina?

Sagovornica: Ja sam se udala '97.

Intervjuerka: Koliko si godina imala?

Sagovornica: Imala sam 24.

Intervjuerka: Kako si donela doluku da se udaš?

Sagovornica: Kako sam odlučila, pa, bila sam dosta neodlučna jer bile smo poznate kao devojke koje smo bile vrlo ljubazne, pristojne, iz dobre porodice. Bila sam vrlo neodlučna, jer sam mislila da je sreća vrlo važna u životu. U životu čoveka, to je nešto najvažnije. I rekla sam, nadam se da ću naći istog kao što sam ja, možda ne baš istog, ali otprilike, makar malo nekog dečka koji... Ali opet nije loše, na kraju krajeva, moral je najvažniji.

Intervjuerka: Da li ti ga je neko našao, ili si ga sama našla?

Sagovornica: On je brat od tetke moje najbolje drugarice i nije da mi se toliko svideo i to, ali njegovo ponašanje me je nateralo da izađem i da se upoznam s njim... dakle, prema onome šta mi je ona rekla.

Intervjuerka: Da li ti je bilo teško da se preseliš?

Sagovornica: Malo da, jer sam malo više volela grad, jer smo se mučili s nekim poslovima, morali smo više da radimo, na primer, oko skupljanja trave, i ovo, ono, razumeš? I rekla sam da... Bio sam vrlo čista osoba i uvek sam volela da sebi u kući pronalazim posao, a ne napolju, znaš? Morali smo sve da obavimo, i takođe da izađemo van kuće. Rekla sam da je važno biti dobra osoba, da bude taman dobar brak, da nađem do negde. Ali grad mi se više dopao, jer sam znala da nema toliko posla, ukratko, da.

Intervjuerka: Reci mi kako si došla u novu porodicu, iz svoje porodice?

Sagovornica: Mnogo sam teško to podnela.

Intervjuerka: Objasni mi malo.

Sagovornica: Bogami, što se mene tiče, bile mi je jako teško, jer smo imali poštovanje. Trebalo je na primer da ustaneš rano ujutru, da ponudiš kafu svim ukućanima.

Intervjuerka: Koliko ih je bilo?

Sagovornica: Bilo nas je sedam. I trebalo je, na primer...

Intervjuerka: Ko je bio, reci mi ko je živeo sa vama?

Sagovornica: Živeo je, samo jedan dever nije bio tad sa nama, jer su svi drugi članovi porodice mog muža bili tu.

Intervjuerka: Svekar, svekrva?

Sagovornica: Svekar nije bio, nisam ga zatekla, on je umro ranije, svekrva, deveri, deca od devera, jetrva. On se posle mene oženio, ja sam se udala 18. maja, a jetrva posle Nove godine. Dakle, cela porodica je bila tu. Ne dao Bog da se žališ nešto, nikad se nismo žalile, bez obzira šta si videla, šta ti je neko rekao, bilo je ' ništa čula, ništa videla. Tako je bilo kod mene jer me je majka savetovala i rekla mi je: "Bez obzira kakav je neko, ti mu se obraćaj lepim rečima i s poštovanjem. I nemoj da pričaš". Ne zato što je bilo i takvo vreme, ali savest mi nije dozvoljavala, svako za sebe, i ja sam ono što jesam, odrasla sam u toj porodici, imam porodično obrazovanje i ne mogu.

Intervjuerka: Da li ti je bilo teško?

Sagovornica: Teško. Danas mi moja ćerka kaže u vezi nečeg, na primer, znala je moj život jer je tu odrasla, i shvatila je donekle. Rekla mi je: "Mama, kako si mogla? Ja ne bih mogla da trpim. Znam da se nikad nisi žalila. Bez obzira da li ti je neko rekao neku tešku reč, možda te neko dirao i sve, ti nikad nisi ništa rekla, ja ne bih mogla. Ti si moja majka, znam kakva si, ali ja ne bih mogla, ne bih mogla to da trpim". Na primer, da.

Intervjuerka: Da li se kaješ što je bilo tako?

Sagovornica: Ne, nikada ne žalim što sam bila dobra. U svakom slučaju, svako za sebe, ima Boga.